

Arrest

nr. 198 423 van 23 januari 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 24 december 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 november 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij schrijven gedateerd op 8 juli 2014 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 19 november 2014 de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag van 8 juli 2014 onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekster op 24 november 2014 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.07.2014 werd ingediend en aangevuld werd op 05.08.2014 door:

[M., Z.] [N° R.R. ...]

geboren te [...] op [...]

en haar minderjarige dochter:

[B. T.], geboren op [...]

nationaliteit: Russische Federatie

adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene verblijft sinds 25.03.2012 in België en diende op 28.03.2012 een asielaanvraag in. Zij werd geacht afstand gedaan te hebben van deze asielaanvraag op 19.04.2012. Op 28.04.2012 werd haar een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Verzoekster verkoos echter geen gevolg te geven aan dit bevel en verblijft sindsdien illegaal op het Belgisch grondgebied. De duur van de procedure – namelijk minder dan een maand – was zeker niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Betrokkene maakt derhalve geheel onterecht gewag van een overdreven lange behandelingsduur.

Verzoekster beroept zich op haar familiale situatie. Zij is gehuwd met de heer [B.A.] op 18.07.2011 en zij hebben samen twee kinderen: [B.T.] en [B.S./]. Mijnheer [B.A.] beschikt over een geldige verblijfstitel (B-kaart) en het jongste kind [B.S.] werd eveneens ingeschreven in het vreemdelingenregister. Verzoekster zou ook een gezin vormen met de familie van haar man, namelijk zijn ouders en broers. Om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene echter de geëigende procedure te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 10 van de wet van 15.12.1980 omtrent de criteria van de duurzame en stabiele relatie. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat zij reeds de nodige stappen heeft ondernomen om zich in regel te stellen met deze procedure. Bijgevolg kan de familiale situatie van verzoekster niet als buitengewone omstandigheid beschouwd worden in het kader van een aanvraag art. 9bis. Een aanvraag art. 9bis kan niet bedoeld zijn om de voorwaarden voor gezinshereniging te omzeilen. Verzoekster was reeds voor haar komst naar België gehuwd met de heer [B.] in het land van herkomst. In plaats van op legale wijze naar België te komen met een visum gezinshereniging, verkoos zij echter op illegale wijze naar België te reizen om hier een asielaanvraag in te dienen. Nadat haar asielaanvraag werd afgesloten met de vaststelling van de afstand van de asielaanvraag, diende zij een aanvraag art. 9bis in. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 30.04.2013. In plaats van dan alsnog de juiste procedure aan te vatten, besliste betrokkene om zich verder in illegaal verblijf te nestelen, geen stappen te ondernemen om een verblijfsrecht te verkrijgen op basis van gezinshereniging en opnieuw een aanvraag art. 9bis in te dienen op 05.07.2014. Bovendien staat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de relatie maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Mevrouw toont eveneens op geen enkele wijze aan dat haar echtgenoot en kinderen haar niet zouden kunnen vergezellen bij een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst, indien zij een tijdelijke scheiding niet wenselijk of mogelijk acht. Bijgevolg is er geen sprake van een schending van art. 8 van het EVRM.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoekster haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Ook het aangehaalde

art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden, aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Het loutere feit dat de kinderen in België geboren zijn, kan niet als een buitengewone omstandigheid beschouwd worden. Dit is immers te wijten aan de persoonlijke houding van verzoekster, namelijk door het niet gevolg geven aan de vertrekplicht en zich te nestelen in illegaal verblijf.

Betrokkene verwijst naar criterium 1 van de regularisatiewet. De wet van 22.12.1999 was echter een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Volgens verzoekster bestaat er geen enkele wettelijke mogelijkheid om een 'humanitaire machtiging' te bekomen via de diplomatieke post in het land van herkomst. Er bestaat echter weldegelijk een mogelijkheid om een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van humanitaire redenen in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. Dezelfde argumenten die in de aanvraag art. 9bis worden aangehaald kunnen hernomen worden in de aanvraag art. 9.2. Dat de Vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk voorziet in de mogelijkheid om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen op basis van humanitaire omstandigheden betekent niet dat een dergelijke aanvraag uitgesloten wordt of niet behandeld zou worden. Art. 9, alinea 2 van de Vreemdelingenwet stelt enkel dat de machtiging ingediend moet worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, maar bepaalt niet de gronden waarop de aanvraag gesteund moet zijn.

Wat betreft het aangehaalde element dat een terugkeer om de aanvraag via de gewone procedure in te dienen omslachtig en duur zou zijn, dient opgemerkt te worden dat voor alle vreemdelingen die hun aanvraag via de reguliere weg indienen, geldt dat zij geconfronteerd worden met de kosten en de omweg. Betrokkene toont niet aan waarom voor haar een uitzondering op de vreemdelingenwetgeving zou moeten gemaakt worden.

Betrokkene haalt aan dat zij haar land van herkomst ontvlucht is wegens ernstige feiten van geweld. Zij legt echter in het kader van onderhavig verzoek geen enkel begin van bewijs voor, waaruit blijkt dat zij mogelijk gevaar zou lopen bij een tijdelijke terugkeer. De loutere verklaring dat zij haar land ontvlucht is wegens geweld, kan niet als een buitengewone omstandigheid weerhouden worden.

Verzoekster verwijst naar een negatief reisadvies voor Tsjetsjenië, Dagestan en Ingoesjetië. Zij beperkt zich tot het louter citeren van dit reisadvies, dat overigens in de eerste plaats bedoeld is voor Belgen die een toeristische of zakelijk reis naar een bepaald land of regio willen ondernemen, zonder enige concrete toepassing op haar persoonlijke situatie. Het louter verwijzen naar een algemene situatie, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid te kunnen aanvaard worden. Bovendien dient opgemerkt te worden dat van verzoekster niet geëist wordt dat zij zich naar een van deze gebieden zou begeven. Indien zij een aanvraag om machtiging tot verblijf via de reguliere weg wenst in te dienen, dan moet zij zich wenden tot de Belgische ambassade in Moskou.

Het argument dat betrokkene zich bij een gedwongen terugkeer persoonlijk gekrenkt en geschaad zal weten in haar persoonlijke ontwikkeling, kan evenmin als een buitengewone omstandigheid beschouwd worden. Er is ten eerste geen sprake van een gedwongen terugkeer en ten tweede blijft het ook hier bij een blote bewering, die op geen enkele wijze onderbouwd wordt.

De elementen van integratie – namelijk dat betrokkene totaal verankerd zou zijn in de maatschappij; dat zij een goede kennis van het Nederlands zou hebben; dat zij werkbereid zou zijn en bereid zou zijn een knelpuntberoep in te vullen; dat zij over steunverklaringen en aanbevelingsbrieven van vrienden, kennissen en leerkrachten zou beschikken (deze worden niet voorgelegd bij de aanvraag, noch bij de aanvulling); dat zij schoolrapporten voorlegt van Halid en Hamzat wat geen bewijs vormt van haar eigen integratie in de samenleving; dat zij cursussen inburgering en maatschappelijke oriëntatie zou gevolgd hebben - kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden,

ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Verzoekster meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat:

- *de aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid*
- *de duur van de asielprocedure was niet onredelijk lang*
- *wat betreft het feit dat er sprake is van een huwelijk met de heer [A.B.] die over legaal verblijf beschikt en zij samen twee kinderen hebben, dient de geëigende procedure gevolgd te worden van art. 10 vw*
- *er is geen bewijs van schending art. 3 en art. 8 EVRM*
- *het feit dat de kinderen naar school gaan in België is niet buitengewoon*
- *de criteria van de regularisatiewet zijn niet meer van toepassing*
- *er is geen bewijs van onmogelijkheid tot terugkeer en het negatief reisadvies wordt niet aanvaard*
- *de overige elementen van integratie behoren tot de gegrondheid van de aanvraag*

Dat gemotiveerd werd dat de aanvraag art. 9 BIS VW in het land van herkomst kan en ook moet ingediend worden.

Daarnaast wordt gesteld dat er gesteld dat de overige elementen die worden aangebracht niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Dat in alle redelijkheid dient aangenomen te worden dat er wel degelijk mogelijkheid is voor verzoeker om de aanvraag art. 9 BIS VW in België in te dienen, en als verwerende partij dezelfde criteria hanteert in dit dossier als zij hanteert in andere dossiers, dan dient vastgesteld dat verzoekster voldoet aan de voorwaarden om de regularisatie van haar verblijf in België aan te vragen.

Dat het niet ter discussie staat dat verzoeker gehuwd is met dhr. [A.B.], met wie zij ook samen twee kinderen heeft.

Dat door enerzijds het niet betwiste huwelijk en de duurzame relatie van verzoekster met dhr. [A.B.] en anderzijds de aanwezigheid van twee nog zeer jonge kinderen, zou het logisch gevolg moeten en enkel kunnen zijn dat verzoekster niet terugkan naar haar land van herkomst.

Dat naast de redenen waarom verzoekster onmogelijk terugkan naar het land van herkomst die destijds zijn beschreven in het kader van haar asielaanvraag, zijn er tevens een aantal aanvullende documenten werden voorgelegd die bewijzen dat zij niet terugkan.

Dat ten onrechte deze aanvullende stukken niet werden onderzocht en er ten onrechte werd geoordeeld als zou alles reeds beoordeeld zijn in het kader van de asielaanvraag (zie ook verder).

Dat het vaststellen van de duurzame relatie en samenwonen tussen verzoekster en én dhr. [A.B.] en het feit dat hun gezin bestaat uit twee nog zeer jonge kinderen, reeds als voldoende reden kan beschouwd worden als buitengewone omstandigheid om de aanvraag van verzoeker in België in te dienen.

Dat er niet kan verlangd worden dat verzoekster thans alsnog naar haar land van herkomst terugkeert en haar man en kinderen in de steek laat en daar een procedure opstart en vervolgens nog maanden dient te wachten in de grootste onveiligheid en onzekerheid op een antwoord.

Dat er bovendien geenszins enige zekerheid is van verzoekster zal kunnen terugkeren naar België en er manifeste dreiging is van een lange afwezigheid en dus ook een manifeste schending van art. 8 EVRM;

Dat in dit verband ten volle de jonge leeftijd van de kinderen dient in rekening te worden gebracht, aangezien algemeen aangenomen wordt dat de band tussen ouders en kind in grote mate wordt vastgelegd in de eerste kinderjaren.

De redenen die door verzoekster werden aangehaald werden dan ook nooit afdoende beantwoord en de bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet in de mate waarin hiermede geen rekening wordt gehouden.

Het is verder totaal ten onrechte dat argumenten kunstmatig worden opgesplitst tussen argumenten ten gronde en andere argumenten, terwijl de rechtspraak dienaangaande heeft geoordeeld dat argumenten zowel ten gronde als inzake ontvankelijkheid kunnen gelden.

De in de bestreden beslissing ontwikkelde argumentatie is manifest in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet waar zij in gene mate overgaat tot een onderzoek ten gronde.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

In de bestreden beslissing wordt pertinente redenen voor een aanvraag in België zomaar aan de kant geschoven hetgeen totaal onredelijk is.

Dat nochtans dient aangenomen te worden dat een duurzame relatie en samenwonen met zijn partner en het ouderschap over minderjarige kinderen die op een legale wijze in België verblijven, niet zomaar als een fait divers kan beschouwd worden doch wel degelijk bepaalde gevolgen gaat genereren en deze elementen niet zomaar als niet relevant aan de kant geschoven kunnen worden.

Dat ook de situatie in het land van herkomst van belang is bij de beoordeling van de aanvraag en ook hier dient aangenomen te worden dat niet a priori deze elementen kunnen afgewezen worden, doch integendeel, een grondig onderzoek inzake de terzake doende elementen zich opdringt.

Dat dit ook geldt voor wat betreft de elementen inzake onmogelijkheid tot terugkeer, en niet zomaar kan geëist worden dat verzoekster het één en ander nog bijkomend gaat bewijzen, wel integendeel, uit haar vlucht destijds en de navolgende asielaanvraag en navolgende aanvullende stukken minstens een vermoeden van onmogelijkheid dient te worden afgeleid zoniet dan alleszins een noodzaak tot grote voorzichtigheid in de beoordeling dienaangaande.

Dat er trouwens een de facto onmogelijkheid bestaat gezien de aanwezigheid van twee jongere kinderen.”

2.1.2. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van “de beginselen van behoorlijk bestuur”.

Zij licht het middel toe als volgt:

“De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le contrôle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat er minstens een onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de door verzoekster in haar verzoekschrift opgeworpen argumenten inzake de onmogelijkheid tot terugkeer.

In vaste rechtspraak werd reeds geoordeeld dat de afwijzing als asielzoeker niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar het geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoeker heeft met België (zie o.m. zijn duurzame relatie, samenwonen en gezinsvorming met dhr. [A.B.]).

Het feit dat de asielaanvraag van verzoekster destijds werd afgesloten omdat verzoekster niet aanwezig was op de datum van haar interview, waaraan zij trouwens niets kon doen aangezien zij nooit op de hoogte was van deze datum, doet niets af van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing en het indienen van een aanvraag in België, zoals daar zijn de gezinsvorming in België enerzijds en de aanvullende stukken inzake moeilijkheden in het land van herkomst anderzijds.

De redenen die aangehaald werden in het verzoekschrift tot regularisatie zijn geenszins reeds beoordeeld in het kader van de asielaanvraag, en zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden geweest zijn, dan nog zou een nieuwe beoordeling zich opdringen in het kader van de procedure regularisatie, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures uiteraard verschillend zijn.

Het is niet omdat verzoekster niet als politiek vluchteling werd erkend, en haar dossier werd afgesloten wegens beweerdelijke afstand, dat zij thans haar situatie hier in België en haar humanitaire situatie niet meer zou mogen invoeren als argument om regularisatie te bekomen en nog minder dat verweerder omdat zij de asielaanvraag van verzoekster destijds zonder onderzoek heeft afgesloten, thans in het kader van de procedure regularisatie, geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in huidige procedure ingeroepen redenen.

Het gaat in dit verband niet op om zomaar gratis te gaan beweren alsof er nog andere procedures gevolgd kunnen en zelfs moeten worden via de Belgische ambassade in het land van herkomst.

Het gaat in dit verband zeker ook niet op om de zaken te gaan voorstellen alsof verzoekster de problemen in zijn land van herkomst niet kan invoeren aangezien zij niet in Tsjetsjenië maar in Rusland zelf, in Moskou de aanvraag dient in te dienen.

Dat verzoekster nu juist niet terugkan naar haar land van herkomst en bijgevolg deze procedure dan ook niet kan indienen in het land van herkomst.

Dat in de bestreden beslissing zomaar gratis wordt van uitgegaan alsof verzoekster zomaar een visum zouden kunnen bekomen, doch de werkelijkheid erin bestaat dat eenmaal verzoekster terug naar haar

land van herkomst zou zijn gegaan, zij bijna zeker onmiddellijk problemen zal krijgen met de Russische autoriteiten en zelfs nooit de mogelijkheid zal hebben om enig visum aan te vragen en zekerlijk niet te bekomen vanwege de Belgische overheid.

Dat het één en ander in deze nog prangender is gezien het feit dat in casu de aanvraag ook niet in het land van herkomst kan/moet ingediend worden, aangezien in Tsjetsjenië geen Belgische ambassade is, en verzoekster zou moeten gaan naar de ambassade in Moskou, weze honderden/duizenden kilometers van haar geboortestreek vandaan en ook duizenden kilometers van haar gezin vandaan.

Dat de motivering die verwijst naar onmogelijke procedures / hypothesen dan ook geenszins afdoende is en dient afgewezen te worden.

Dat in dit verband dient vastgesteld te worden dat er negatief reisadvies wordt afgegeven door de Belgische overheid, zodoende dat het toch wel duidelijk is dat er ernstige problemen zijn in Tsjetsjenië.

En dit reisadvies thans niet zomaar aan de kant geschoven kan worden.

Dat het integendeel zo is dat een negatief advies om te reizen a fortiori dient te gelden voor een gepland verblijf van ettelijke maanden.

Zoals al hoger gesteld kan de motivering dat de aanvraag niet in Tsjetsjenië maar in Moskou dient ingediend te worden geen voldoende reden zijn ter ontkrachting van de ingeroepen onmogelijkheid.”

2.1.3. Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van “de beginselen van behoorlijk bestuur”.

Zij stelt als volgt:

“Dat ten onrechte in de bestreden beslissing de ingeroepen redenen één voor één worden afgewezen en wordt gesteld dat verzoekster haar aanvraag in haar land van herkomst moet indienen.

Dat evenwel de ingeroepen redenen inzake onmogelijkheid tot terugkeer, als buitengewone omstandigheid dienen te worden aangenomen.

Onder buitengewone omstandigheid wordt in het algemeen verstaan die omstandigheden die het voor de vreemdeling bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het land van oorsprong om de bedoelde vergunning aan te vragen. (cfr. R.v. St., nr. 103.410, 8 februari 2002, Rev.dr.étr.2002, afl. 117, 133; R.v.St. (11e kamer), nr. 93.760, 6 maart 2001, A.P.M., 2001, 79; R.v.St. (11e kamer), nr. 92.410, 18 januari 2001, A.P.M., 2001, 33).

Dat art. 8 EVRM bepaalt dat het recht op eerbieding van het gezinsleven een basisrecht is. Art. 3 EVRM stelt “Niemand mag onderworpen worden aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.”

Dat verzoekster omwille van buitengewone omstandigheden met België een werkelijke band heeft:

- de verzoekster is gehuwd en een duurzame relatie heeft met dhr. [A.B.], met wie zij ook twee kinderen heeft en die over legaal verblijf in België beschikt.

- de verzoekster twee kinderen heeft die in België zijn geboren en steeds zijn opgegroeid in België.

Dat ingeval verzoekster naar haar land van herkomst dient terug te keren niet enkel de situatie van verzoekster maar ook van haar gezin ten zeerste ontwricht wordt. “

Voor de toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel waarop art. 9 bis van de vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen.”

(Zie RVS, nr. 58.969, 1 april 1996, Rev.dr.étr. 1996, 742; T Vreemd., 1997, 29).

Dat de belangen van verzoekster en haar partner evenals de kinderen geenszins gebaat zijn bij het terug naar het land van herkomst moeten om daar een aanvraag in te dienen.

Wel integendeel, verzoekster en de kinderen bij een gedwongen terugkeer zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zullen weten in hun persoonlijke ontwikkeling.

Dat verder het onderbreken van het verblijf teneinde in het land van herkomst een aanvraag te gaan indienen jegens de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk is gezien de reeds aangehaalde elementen maar bovendien ook het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf betekent.

Dat zomaar gratis deze argumentatie aan de kant wordt geschoven.

Dat onmogelijk kan ingezien worden hoe het één en ander gemakkelijk haalbaar zou zijn in casu voor verzoekster gelet op alle argumenten hier ontwikkeld, en het maar normaal is dat verzoekster de aanvraag art. 9 BIS VW in België kan indienen.

Verzoekster verwijst naar het feit dat er een zeer sterke band ontstaan is met België gezien haar man in België geregulariseerd is en tevens haar beide kinderen die zij samen met dhr. [A.B.] heeft ondertussen, over legaal verblijf beschikken.

Het staat vast dat als verzoekster thans gedwongen zou worden terug te keren naar haar geboorteland, dat onvermijdelijk zware en nefaste gevolgen zou hebben en het is evident dat dit ten allen prijze dient vermeden.

Door alle elementen te weigeren als zijnde buitengewone omstandigheid is er onmiskenbaar sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel en teven art. 9 BIS VW.”

2.1.4. Verzoekster voert in een vierde middel de schending aan van de artikelen 3, 5 en 13 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

Zij onderbouwt het middel als volgt:

“In Tsjetsjenië komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard.

De situatie in Tsjetsjenië is en blijft ernstig en precair en de situatie van de personen uit de Kaukasus in het algemeen is en blijft ook ernstig.

Verschillende elementen van de Vluchtelingenconventie, zoals weergegeven in artikel 1 van de Conventie van Genève, zijn bevestigd of geïnterpreteerd in de jurisprudentie van de VBC betreffende kandidaat-vluchtelingen uit de Noord-Kaukasus-regio.

In het verleden werd geoordeeld door de VBC dat de bevolking van Tsjetsjenië het slachtoffer was groepsvervolging, zijnde “une persécution résultant d’une politique délibérée et systématique, susceptible de frapper de manière indistincte tout membre d’un groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci”.

Het lijkt een courante praktijk te zijn om een persoon te arresteren en te onderwerpen aan onmenselijke behandeling.

Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, en art. 3 en 5 EVRM.

In casu wordt geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Tsjetsjenië die er geenszins op verbeterd is, trouwens voor alle personen uit de Kaukasus niet.

Minstens is het zo dat deze situatie in Tsjetsjenië diende beoordeeld te worden voorafgaand aan het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten, aangezien het uiteraard niet kan dat verzoekster naar een land wordt teruggestuurd waar volop ontvoeringen en folteringen vaststaande praktijk zijn (EVRM).

Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

Hierboven werd aangetoond dat de situatie tot op heden in er een is waarbij verzoekers louter al door hun aanwezigheid een reëel risico op bedreiging lopen.

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partijen geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van hun asielaanspraak, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer zij zou terugkeren naar hun land van herkomst.

Dat de ingeroepen redenen, zo ook de onmogelijkheid tot terugkeer in het kader van huidige procedure alle dienen beoordeeld te worden door verwerende partij, en het niet opgaat te stellen dat het één en ander reeds werd onderzocht in een andere procedure, met een ander voorwerp.

Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM.

Dat deze schending bovendien wordt aangevuld met een schending van art. 8 ERVM (zie hoger).

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend (“independent and rigorous”) moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent.

Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering.”

2.2.1. De aangehaalde middelen worden, gelet op hun onderlinge samenhang, samen behandeld.

2.2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet in zijn § 1, eerste lid als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

In casu was verweerder van oordeel dat de door verzoekster aangebrachte gegevens niet toelieten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verzoekster betoogt allereerst dat indien verweerder dezelfde criteria zou hanteren als in andere dossiers, hij dient vast te stellen dat zij voldoet aan de voorwaarden om haar aanvraag in België in te

dienen. Zij laat evenwel na haar betoog op dit punt nader te preciseren en concreet aannemelijk te maken dat haar aanvraag anders zou zijn beoordeeld dan deze van andere vreemdelingen. Met een dergelijk betoog toont zij ook geenszins aan dat verweerder in de thans bestreden beslissing de door haar als buitengewone omstandigheden ingeroepen elementen incorrect of op kennelijk onredelijke wijze heeft beoordeeld.

Verzoekster wijst verder op het gegeven dat zij is gehuwd met een België verblijfsgerechtigde vreemdeling, met wie zij ook twee kinderen heeft. Zij betoogt dat dit wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt. De Raad merkt allereerst op dat een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat verweerder dit gezinsleven op zich niet heeft betwist en in rekening heeft gebracht. Hij gaf evenwel aan dat dit gezinsleven nog geen buitengewone omstandigheid vormt. Hij oordeelde meer bepaald dat een terugkeer naar het herkomstland om aldaar de verblijfsmachtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezinsleven, nu dit geen breuk betekent van de gezinsrelatie maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied. Hij stelde verder ook vast dat op geen enkele wijze werd aangetoond dat de echtgenoot en kinderen haar niet zouden kunnen vergezellen bij een tijdelijke terugkeer naar het herkomstland. In deze omstandigheden weerhield hij geen schending van artikel 8 van het EVRM en geen buitengewone omstandigheid. Verweerder wees er ook nog op dat verzoekster reeds voor haar komst naar België gehuwd was en zij verkoos om op illegale wijze naar dit land te komen en niet op legale wijze met een visum gezinshereniging. Hij wees ook nog op een eerdere verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet die ook reeds onontvankelijk werd verklaard. Verzoekster kan bijgevolg niet worden gevolgd waar zij voorhoudt dat haar gezinsleven zonder meer als niet relevant aan de kant zou worden geschoven. Zij beperkt er zich thans toe te herhalen dat zij hier een gezinsleven heeft, zonder in te gaan op de voormelde voorzienen motivering. Zij toont met haar uiteenzetting niet aan dat verweerder zich bij voormelde beoordeling heeft gesteund op onjuiste feitelijke gegevens dan wel kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Zij stelt haar man en kinderen niet tijdelijk te kunnen achterlaten, doch zonder in dit verband concrete argumenten naar voor te brengen. Verder betwist zij niet dat zij geen hinderpalen aanbracht die haar man en kinderen verhinderen haar te vergezellen naar het herkomstland voor het indienen van de verblijfsaanvraag. Bijgevolg maakt zij ook geenszins aannemelijk dat zij noodzakelijkerwijze tijdelijk zal worden gescheiden van haar gezinsleden. De louter algemene bewering dat het gezin ten zeerste zal worden ontwricht of de belangen van de gezinsleden worden miskend, kan niet volstaan om enige kennelijk onredelijke motivering aannemelijk te maken en wordt, nu een noodzakelijke scheiding van de gezinsleven niet blijkt, in geen geval aannemelijk gemaakt.

Verzoekster stelt dat ten onrechte de jonge leeftijd van haar kinderen niet in rekening is gebracht. Zij stelt dat algemeen wordt aangenomen dat de band tussen ouders en kinderen in grote mate wordt vastgelegd in de eerste kinderjaren. In dit verband herhaalt de Raad allereerst dat het de aanvrager toekomt in zijn aanvraag duidelijk te preciseren waaruit de ingeroepen buitengewone omstandigheden precies bestaan. In casu blijkt niet dat verzoekster in haar verblijfsaanvraag specifiek aangaf dat zij omwille van de jonge leeftijd van haar kinderen is verhinderd de aanvraag via de reguliere procedure in te dienen. Bijgevolg blijkt ook niet dat dit gegeven ten onrechte niet in rekening is gebracht. De Raad wijst daarnaast andermaal op het motief dat niet is aangetoond dat de echtgenoot en kinderen verzoekster niet kunnen vergezellen naar het herkomstland voor het indienen van de verblijfsaanvraag, motief dat wezenlijk niet wordt betwist. Een noodzakelijke tijdelijke scheiding van de kinderen van een van hun ouders blijkt aldus geenszins. Er blijkt bijgevolg niet dat dit betoog van verzoekster kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Verzoekster betoogt vervolgens, in vergelijking met haar eerdere asielaanvraag, aanvullende documenten te hebben voorgelegd die moeten aantonen dat zij niet kan terugkeren naar haar herkomstland. Zij stelt dat deze niet zijn onderzocht en ten onrechte werd geoordeeld dat alles reeds zou zijn beoordeeld in het kader van haar eerdere asielaanvraag.

De Raad merkt in dit verband allereerst op dat verzoekster uitgaat van een incorrecte lezing van de bestreden beslissing, waar zij hierin leest dat inzake haar ingeroepen vrees voor een terugkeer naar het herkomstland wordt verwezen naar de beoordeling van haar eerdere asielaanvraag. Integendeel wees verweerder er in zijn beslissing net op dat verzoekster op 28 maart 2012 weliswaar een asielaanvraag indiende, doch zij werd geacht afstand te doen van deze asielaanvraag op 19 april 2012. Inzake de ingeroepen schending van artikel 3 van het EVRM, alsook wat betreft het ingeroepen artikel 1 van het Anti-folterverdrag, werd wel geoordeeld dat verzoekster zich beperkte tot een algemene bewering die niet werd toegepast op de eigen situatie en die zij naliet te staven met een begin van (persoonlijk) bewijs. Hij stelde ook vast dat verzoekster weliswaar inriep haar herkomstland te zijn ontvlucht omwille

van ernstige feiten van geweld, doch hiervan andermaal geen begin van bewijs voorlag. Inzake het voorgelegde negatieve reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken voor Tsjetsjenië, Dagestan en Ingoesjetië werd er op gewezen dat een dergelijke reisadvies in de eerste plaats is bedoeld voor Belgen die een toeristische of zakelijke reis willen maken naar een bepaald gebied. Verweerder stelde vast dat verzoekster door het louter aanhalen van dit reisadvies waarin een algemene situatie wordt beschreven, zonder enige concrete toepassing op haar persoonlijke situatie, geen buitengewone omstandigheid aannemelijk maakt. Daarenboven merkte verweerder nog op dat verzoekster zich niet noodzakelijk naar voormelde gebieden dient te begeven, daar zij zich zal moeten wenden tot de Belgische ambassade in Moskou.

De vaststelling dringt zich aldus op dat verweerder de door verzoekster ingeroepen vrees voor slechte behandelingen bij terugkeer naar herkomstland, alsook het in dit verband voorgelegde reisadvies, wel degelijk heeft onderzocht en is nagegaan of aan de hand hiervan een reëel risico in de zin van artikel 3 van het EVRM, of artikel 1 van het Anti-folterverdrag, kan blijken. Hij heeft gemotiveerd waarom hij een dergelijk reëel risico niet heeft weerhouden, en bijgevolg evenmin een buitengewone omstandigheid op deze gronden. Verzoekster kan niet dienstig het tegendeel voorhouden. Zij toont ook niet aan dat zij in dit verband nog overige stukken had gevoegd bij haar aanvraag, die ten onrechte niet mee zijn beoordeeld. Er werd hierbij geenszins verwezen naar een doorgevoerde beoordeling in het kader van een eerdere asielaanvraag.

Verzoekster geeft thans aan dat er in Tsjetsjenië sprake is van groepsvervolging dan wel dat de algemene situatie aldaar op het vlak van veiligheid en mensenrechten van die aard is dat geen enkele Tsjetsjeense burger er kan terugkeren, ook niet tijdelijk. In dit verband wordt evenwel vastgesteld dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij ter ondersteuning van haar verblijfsaanvraag concrete aanwijzingen aanbracht van een zodanig ernstige situatie in het herkomstland. Op geen enkele wijze argumenteert zij concreet waarom een dergelijke conclusie gerechtvaardigd zou zijn gelet op het door haar bij de aanvraag voorgelegde reisadvies. Zij betwist in wezen zo ook niet dat een dergelijk reisadvies in de eerste plaats is bedoeld voor Belgische toeristen en zakenlieden, en bijgevolg niet zozeer handelt over de risico's die Russische onderdanen lopen bij terugkeer naar Rusland. Verzoekster maakt niet met concrete argumenten aannemelijk dat het bestuur ten onrechte dit reisadvies niet heeft weerhouden als bewijs van een situatie van groepsvervolging dan wel veralgemeend geweld die maakt dat geen enkele Tsjetsjeense burger kan terugkeren naar Rusland. Er blijkt op dit punt ook geenszins dat verzoekster nog dienstig kan verwijzen naar rechtspraak van de toenmalige Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. Zo stelt de Raad in de eerste plaats vast dat niet blijkt dat deze rechtspraak dan was ingeroepen in de verblijfsaanvraag, derwijze dat verweerder er specifiek rekening mee diende te houden. Verder blijft verzoekster thans niet enkel in gebreke een verwijzing naar een concrete beslissing op te nemen, zij maakt ook op geen enkele wijze aannemelijk dat de rechtspraak van deze instantie, die reeds in 2007 ophield te bestaan, nog enige actualiteitswaarde heeft.

Verzoekster betwist verder niet dat zij naliet de algemene situatie zoals beschreven in het door haar aangebrachte reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken te betrekken op haar persoonlijke situatie en een begin van (persoonlijk) bewijs voor te leggen van de voorgehouden schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar het land van herkomst. Zij betwist evenmin geen enkel begin van bewijs te hebben voorgelegd van haar bewering dat zij is moeten vluchten uit haar herkomstland. Door het thans op louter algemene wijze aan te geven niet akkoord te gaan met de gedane beoordeling en te betogen dat *“een negatief advies om te reizen a fortiori dient te gelden voor een gepland verblijf van ettelijke maanden”*, brengt zij geen concreet argument naar voor dat aannemelijk maakt dat verweerder zich steunde op incorrecte feitelijke gegevens dan wel kennelijk onredelijk handelde. Zij weerlegt niet dat een dergelijk reisadvies is bedoeld voor Belgen met toeristische en zakelijke reismotieven, en niet zozeer voor nationale onderdanen van het betrokken land. Het is verder ook niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat een loutere verwijzing naar de algemene situatie in een land niet volstaat, zonder aan de hand van individuele elementen aannemelijk te maken dat men persoonlijk dient te vrezen voor bepaalde omstandigheden die zijn te lezen in bepaalde bronnen die de algemene situatie in een land beschrijven.

Verzoekster geeft aan te volharden dat zij bij een – zelfs tijdelijke – terugkeer naar haar herkomstland dient te vrezen voor behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM en stelt dat van haar geen bijkomend bewijs kon worden gevraagd. Zij gaat er aldus aan voorbij dat het haar wel degelijk toekomt om een begin van (persoonlijk) bewijs aan te brengen van een door haar ingeroepen schending van dit verdragsartikel en weerlegt de vaststelling niet dat zij net op dit punt in gebreke bleef. Zij toont met haar

uiteenzetting niet aan dat verweerder bij zijn beoordeling op dit punt is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens dan wel kennelijk onredelijk heeft gehandeld. In het licht van hetgeen voorafgaat, kan ook geenszins worden vastgesteld dat op dit punt geen voldoende onderzoek werd gevoerd. Verzoekster maakt immers niet aannemelijk concrete aanwijzingen te hebben aangebracht van een situatie van veralgemeend geweld die maakt dat geen enkele Tsjetsjeense burger kan terugkeren naar Rusland en weerlegt verder de vaststelling niet dat zij geen begin van (persoonlijk) bewijs aanbracht waaruit een reëel risico in haren hoofde kan blijken. Zij lijkt er verder aan voorbij te gaan dat in het kader van de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de bewijslast voor het aantonen van de buitengewone omstandigheden in beginsel bij de aanvrager berust en de thans bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel betreft.

Verzoekster wijst verder op '*vaste rechtspraak*' dat de afwijzing als asielzoeker niets afdoet aan een gebeurlijke onmogelijkheid om terug te keren naar het geboorteland "*en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoekster heeft met België*". Zij blijft evenwel in gebreke om ook maar één concreet arrest te vermelden van deze volgens haar '*vaste rechtspraak*'. De Raad merkt verder op dat verweerder, wat de ingeroepen buitengewone omstandigheden betreft, telkens een concrete motivering gaf waarom de ingeroepen elementen niet konden worden weerhouden en hierbij werd op geen enkel punt verwezen naar de eerdere asielprocedure. Inzake de elementen van integratie werd zo bijvoorbeeld overwogen dat het louter aanbrengen van deze feitelijke gegevens niet aantoonde waarom het voor verzoekster niet mogelijk zou zijn om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de reguliere procedure en dat deze elementen slechts dienstig zijn bij een onderzoek ten gronde van een aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Ook waar verzoekster zich beriep op een schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar het land van herkomst verwees verweerder als dusdanig niet naar de eerdere asielprocedure, doch stelde hij wezenlijk vast dat verzoekster op dit punt naliet een begin van persoonlijk bewijs voor te leggen. In tegenstelling tot hetgeen verzoekster betoogt, werden de elementen zoals ingeroepen in de thans voorliggende verblijfsaanvraag ter staving van de buitengewone omstandigheden wel degelijk elk afzonderlijk onderzocht, zonder hierbij te verwijzen naar de eerdere asielprocedure. Verzoeksters betoog op dit punt kan dan ook niet overtuigen of leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Verzoekster acht het thans problematisch dat zij zich naar Moskou dient te begeven, omwille van de verre afstand tot haar geboortestreek en omwille van haar gezinssituatie. De Raad stelt evenwel vast dat zij een dergelijk element in haar aanvraag niet inriep als buitengewone omstandigheid en bijgevolg in het kader van huidige procedure niet dienstig kan aanvoeren dat dit element ten onrechte niet in de beoordeling is betrokken of ten onrechte niet als buitengewone omstandigheid is weerhouden.

Verzoekster herhaalt vervolgens het aangevoerde in de aanvraag dat het indienen van de aanvraag via de reguliere procedure omslachtig en duur zou zijn en dat zij (en de kinderen) bij een gedwongen terugkeer zich gekrenkt en geschaad zullen voelen in hun persoonlijke ontwikkeling. Ook deze argumenten werden evenwel beoordeeld in de bestreden beslissing. Er werd aangegeven dat enerzijds niet concreet werd geduid waarom dit specifiek voor verzoekster problematisch zou zijn en anderzijds geen sprake is van een gedwongen terugkeer en ook hier slechts een blote bewering voorligt, die op geen enkele wijze wordt onderbouwd. Verzoekster gaat niet in op deze voorziene motiveringen en toont bijgevolg niet aan dat het bestuur hierbij is uitgegaan van incorrecte feitelijke gegevens dan wel kennelijk onredelijk handelde.

Verzoekster betoogt nog dat indien zij de aanvraag via de reguliere procedure moet indienen dit het verlies zou inhouden van het merendeel van de argumenten die pleiten voor een voortzetting van het verblijf en alle geleverde inspanningen teniet zou doen. Zij maakt dit door haar aangevoerde evenwel niet aannemelijk aan de hand van concrete argumenten, waardoor zij met dit betoog andermaal niet aantoonde dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen. De Raad merkt op dat het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post, op zich geenszins impliceert dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan.

Verzoekster verwijst nog naar rechtspraak van de Raad van State doch er blijkt niet dat de feiten die aanleiding gaven tot het door haar geciteerde arrest gelijkaardig zijn aan deze in huidige zaak.

Door ten slotte te betogen dat zij geen enkele zekerheid heeft dat zij zal kunnen terugkeren naar België of op algemene wijze te betogen dat argumenten ten onrechte worden opgesplitst tussen argumenten ten gronde en andere argumenten, wordt verder geen uiteenzetting naar voor gebracht die van aard is

te kunnen aantonen dat verweerder de ingeroepen buitengewone omstandigheden niet correct heeft beoordeeld of hierbij kennelijk onredelijk heeft gehandeld.

Door enkel te blijven volharden in de elementen die in de aanvraag werden ingeroepen als buitengewone omstandigheden, toont verzoekster niet aan dat de beoordeling van verweerder incorrect of kennelijk onredelijk is. Evenmin kan verzoekster erop aansturen dat de Raad zou overgaan tot een herbeoordeling van de ingeroepen buitengewone omstandigheden. In de mate dat verzoekster met haar kritiek blijkt geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid en de elementen uit de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet herhaalt, nodigt het onderzoek van deze andere beoordeling en deze elementen de Raad immers uit tot een opportuiniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Verzoekster is daarnaast niet ernstig waar zij voorhoudt dat de motivering in de bestreden beslissing aan de hand waarvan wordt vastgesteld dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond, manifest in strijd zou zijn met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en wel nu niet wordt overgegaan tot een onderzoek ten gronde. De Raad benadrukt dat het bestuur niet vermag, in strijd met de wil van de wetgever, een vreemdeling die zich beroept op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te ontslaan van het aantonen van de buitengewone omstandigheden.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing verzoekster ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan dan ook niet worden vastgesteld.

2.2.5. De uiteenzetting van verzoekster laat ook niet toe te vast te stellen dat enig ander, niet nader geduid, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend. De Raad benadrukt ook dat het aan verzoekster toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur zij geschonden acht (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

2.2.6. Inzake de door haar ingeroepen schending van artikel 3 van het EVRM herhaalt de Raad dat niet blijkt dat verzoekster ter ondersteuning van de door haar ingeroepen buitengewone omstandigheden concrete aanwijzingen aanbracht van het gegeven dat alle Tsjetsjeense burgers in Tsjetsjenië gevaar zouden lopen en zij aldus louter omwille van deze hoedanigheid niet zouden kunnen terugkeren naar Tsjetsjenië of Rusland. Verweerder stelde in de bestreden beslissing verder vast dat verzoekster naliet ter ondersteuning van haar aanvraag een begin van (persoonlijk) bewijs voor te leggen van de voorgehouden schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar het land van herkomst en zij naliet de algemene situatie te betrekken op haar persoonlijke situatie. Verzoekster slaagt er niet in deze motivering te weerleggen of de incorrectheid of kennelijke onredelijkheid van deze motivering aan te tonen. Hiervoor kan worden verwezen naar de voorgaande bespreking van het middel hieromtrent. In deze omstandigheden maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij een ernstige grief heeft in de zin van artikel 3 van het EVRM of deze verdragsbepaling werd miskend door het nemen van de bestreden beslissing. Op grond van een algemene verwijzing naar rechtspraak van de voormalige Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen die in 2007 reeds ophield te bestaan en een arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie over de subsidiaire beschermingsstatus, kan evenmin worden

vastgesteld dat in de thans voorliggende zaak verweerder door het nemen van de bestreden beslissing eind 2014 een incorrecte beoordeling heeft doorgevoerd in het licht van artikel 3 van het EVRM.

2.2.7. Artikel 5 van het EVRM beschermt het recht op vrijheid en veiligheid. De Raad merkt op dat de bestreden beslissing geen beslissing tot vrijheidsberoving inhoudt en er evenmin aanwijzingen zijn dat verzoekster in haar herkomstland van haar vrijheid dreigt te worden beroofd. Enige schending van artikel 5 van het EVRM wordt niet concreet aannemelijk gemaakt.

2.2.8. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

In casu beriep verzoekster zich in haar aanvraag om machtiging tot verblijf, ter staving van de buitengewone omstandigheden, op een gezinsleven met haar echtgenoot en kinderen in België. Uit de bestreden beslissing blijkt dat het bestaan van een gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM op zich niet wordt betwist.

In casu betreft het verder een situatie van eerste toelating. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door dit verdragsartikel worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

Op lezing van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verweerder, bij het beoordelen van de ingeroepen buitengewone omstandigheden, rekening heeft gehouden met het ingeroepen gezinsleven in België. Er dient, gelet op de voorziene motivering, te worden aangenomen dat verweerder ter zake een belangenafweging heeft doorgevoerd. Hij oordeelde evenwel dat in casu een disproportionaliteit tussen het algemene belang enerzijds en verzoeksters persoonlijke en gezinsbelangen anderzijds niet blijkt, nu de verplichting om de aanvraag via de reguliere procedure in te dienen enkel een tijdelijke verwijdering van het grondgebied behelst en aldus volgens hem de gezinsbanden niet worden verbroken. Hij stelde ook vast dat op geen enkele wijze blijkt dat de echtgenoot en kinderen verzoekster niet kunnen vergezellen naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag.

De Raad benadrukt dat Staten het recht hebben om te eisen dat vreemdelingen die op hun grondgebied wensen te verblijven hun aanvraag indienen in het buitenland. Zij zijn niet verplicht om vreemdelingen toe te staan op hun grondgebied te verblijven in afwachting van de uitkomst van hun migratieprocedure (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 101). De enkele omstandigheid dat verzoekster gezinsleden heeft die legaal in België verblijven, betekent bijgevolg nog niet dat artikel 8 van het EVRM er zich tegen verzet dat verzoekster de verblijfsaanvraag vanuit het buitenland moet indienen. Het opleggen van een dergelijke plicht aan de betrokken vreemdeling moet evenwel proportioneel zijn.

In casu dient te worden aangenomen dat verzoekster, wat het ingeroepen gezinsleven betreft, alle volgens haar bij de beoordeling in het licht van artikel 8 van het EVRM nuttige gegevens en stukken heeft kunnen aanbrengen in het kader van haar aanvraag. Zij geeft niet aan dat enig aspect ter zake dat door haar in de aanvraag werd ingeroepen, ten onrechte buiten beschouwing is gebleven. Verzoekster toont verder niet aan dat het bestuur ten onrechte zou hebben overwogen dat de verplichting de aanvraag via de reguliere procedure in te dienen op zich slechts een tijdelijke verwijdering van het Belgische grondgebied inhoudt als gevolg waarvan de gezinsbanden nog niet worden verbroken. Evenmin betwist of weerlegt zij dat haar echtgenoot en kinderen haar kunnen vergezellen naar het herkomstland voor het indienen van de verblijfsaanvraag. Het enkele gegeven dat de kinderen in België zijn geboren en opgegroeid kan op zich nog niet volstaan om het tegendeel aan te tonen. In deze omstandigheden komt het de Raad niet kennelijk onredelijk voor, of strijdig met artikel 8 van het EVRM, waar verweerder op dit punt motiveerde dat de verplichting om terug te keren naar het herkomstland om aldaar de verblijfsaanvraag in te dienen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven, te meer nu verzoekster en haar echtgenoot dienden te weten dat zij een aanvraag om haar echtgenoot in België te vervoegen reeds vanuit het herkomstland diende te doen en dat het niet volgen van deze gebruikelijke procedure haar zou doen terechtkomen in een preciaire verblijfs-situatie.

Ten slotte benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing geen uitspraak doet over de gegrondheid van een verblijfsaanvraag. Een wettelijke mogelijkheid tot bescherming van het recht op eerbiediging van het gezinsleven staat nog open, met name in het kader van een verblijfsaanvraag ingediend in het land van herkomst of elders bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Het is in dit kader dat een verder onderzoek ten gronde naar een eventuele positieve verplichting in het licht van artikel 8 van het EVRM vervolgens zal plaatsvinden.

Verzoekster maakt niet met concrete argumenten aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen met miskennis van artikel 8 van het EVRM.

2.2.9. Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, dient ten slotte te worden gesteld dat dit artikel, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). Verzoekster voert weliswaar de schending aan van de artikelen 3, 5 en 8 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat zij geen schending van deze verdragsbepalingen aannemelijk maakt.

2.2.10. In zoverre verzoekster zich nog beroept op een miskennis van de rechten van verdediging, stelt de Raad vast dat elke toelichting ontbreekt inzake de wijze waarop verweerder door het nemen van de bestreden beslissing verzoeksters rechten van verdediging zou hebben miskend. Dit onderdeel van het middel is dan ook, bij gebreke van de vereiste toelichting, onontvankelijk. Louter ten overvloede merkt de Raad nog op dat verzoekster in haar verblijfsaanvraag ter staving van de buitengewone omstandigheden alle volgens haar nuttige elementen en stukken heeft kunnen aanbrengen bij het bestuur.

2.2.11. De aangevoerde middelen zijn, in al hun onderdelen en voor zover deze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS